

Ocenjujemo

Gledališče

Anja Krušnik Cirnski:

Ure, dnevi čas

Mestno gledališče ljubljansko

Po motivih romana Michaela Cunninghama *Ure* je bil leta 2002 posnet film *Ure do večnosti*, letos pa smo v slovenskem gledališkem prostoru dobili še odsko priredbo, ki jo podpisuje Anja Krušnik Cirnski, sicer tudi dramaturginja uprizoritve.

Odrsko dogajanje spremlja zgodbe treh žensk, njihove usode pa se stikajo v Gospe Dalloway. Ena jo piše (Virginia Woolf, igra jo Nataša Tič Ralijan), Laura (upodobi jo Tina Potočnik Vrhovnik) jo bere in Clarissa (Karin Komljanec) živi. So ženske v različnih obdobjih, situacijah in z različnimi problemi, vse pa na nek način načenjajo žensko vprašanje. Slavna pisateljica Virginia Woolf, spremljamo jo v zadnji tretjini življenja, se je z možem Leonardom (Gaber K. Trseglav) pred kratkim preselila iz mesta na vas. Vidimo jo, kako je zaradi selitve nesrečna, razruvana in vse podreja pisanju novega romana Gospa Dalloway. Mož zanjo skrbi kot za otroka, pubertetnico, ki kavo s smetano šteje kot obrok. Laura živi ameriške sanje. Živi v predmestju v Los Angelesu z možem in otrokom Richiejem (Gregor Gruden) in je drugič noseča. Žal pa to življenje niso njene sanje in po rojstvu drugega otroka zapusti družino. Ne samo da to niso bile njene sanje, tudi do nje se je mož Dan (Gaber K. Trseglav) vedel kot do otroka in jo tudi hotel spremeniti v nekaj, kar ona ni bila sposobna biti (na primer izjemna v peki rojstnodnevne torte). Clarissa je partnerka, najboljša prijateljica in muza istega Richieja, ki ga je rodila uboga Laura. Živita v New Yorku v devetdesetih letih prejšnjega stoletja. On je nagrajen literat, ona pa si predvsem želi, da bi bil on zadovoljen sam s seboj (to bi namreč tudi njej marsikaj olajšalo).

Ironično predstavo slabi slabo

odmerjen čas. Nekateri prizori so predolgi, nekateri prekratki in nekateri popolnoma nepotrebni (na primer prolog, v katerem nam povejo, kdaj in zakaj je umrla Virginia Woolf, s to informacijo pa se kasneje nič ne zgodi). Žal je to predvsem v škodo protagonistkam, ki s tem izgubijo prostor, da bi prišla do izraza njihova večplastnost. Virginia deluje kot trmasta smrklija, ki hrano zavrača iz nekih svojih muh in ne dela dovolj aktivno na ozdravljenju svoje bolezni. Seveda uprizoritev ni inscenacija literarne zgodovine, toda za žensko, ki je bila večkrat spolno zlorabljena, mlada izgubila mater in se vse življenje borila z depresijo, je Virginia v besedilu in predstavi prikrajšana. Pri Lauri se nakaže (ampak res samo nakaže), da bi utegnila biti lezbijka (ali vsaj biseksualka). Tudi Clarissa, sicer sposobna ženska, je predstavljena predvsem v odnosu do Richarda, torej kot partnerka etabliranega avtorja in manj kot samostojna ženska. Škoda je, da trem tako zanimivim likom ni odmerjenega več prostora, da se njihovi problemi zaradi lastne kompleksnosti bolj razprejo. Igralke sicer odlično opravijo svoje delo, njihove dileme in pomisleki so jasno nakazani, enako velja tudi za njihove položaje v drugih odnosih. V želji po njihovem prikazovanju v več odnosih se zgodi predvsem to, da

so v vsakem zreducirane na eno funkcijo.

Vizualna podoba uprizoritve je celovita in koherentna. Scenografija Urše Vidic in kostumografija Tine Bonča se skladata v videzu, oboje bazira na pastelnih tonih, rožastih vzorcih in lepo povezuje tri različna časovna obdobja in tri različne lokacije. Tudi uporabna in uporabljena je, kulisa, ki na začetku označuje prostor, se sproti po potrebi spreminja v predale, okno, vrata in podobno.

Režija Mojce Madon je korektna. Toda v iskanju odrskega dogajanja smo priča pretiranim prehajanjem igralcev z enega stola na drugega, nepotrebne hoje po odru (verjetno kot znak prehajanja med časom in prostorom, kar pa je iz besedila in dramaturgije popolnoma jasno). Bolj ali manj klasična postavitev sicer ne prinaša nič novega, ampak tudi nikjer ne šepa. Dramaturgija spretno prepleta tri zgodbe v celoto, njihove povezave so jasno nakazane že v prvem prizoru, kjer Virginia piše o kupljenem šopku rož, Laura o tem bere in Clarissa domov prinese ogromen šopek. Tudi konec lepo sklene njihovo povezanost. Kljub temu da so vsi ustvarjalci dobro opravili svoje delo, pa priredba dovolj niha med površnostjo in podčrtanostjo, da ničesar zares ne izpostavi in vprašanje ženske bolj ali manj izvodeni.

NIKA ŠVAB

Scenografija Urše Vidic in kostumografija Tine Bonča se skladata v videzu.

FOTO PETER GIORDANI